

Helen Garner

A fájdalom háza

Egy gyilkossági tárgyalás története

A fordítás az alábbi kiadásból készült:
Helen Garner: *This House of Grief*
Text Publishing, Melbourne, 2014

This project has been assisted by the Australian
Government through Creative Australia,
its principal arts investment and advisory body.
A fordítást az ausztrál kormány legfontosabb
művészetfinanszírozó és tanácsadó testülete,
a Creative Australia támogatta.

Copyright © Helen Garner, 2014
Published by arrangement with The Text Publishing
Company, Melbourne
Hungarian translation © Vereckei Andrea, 2026

Volt egyszer egy szorgalmas fickó, aki Victoriában élt, egy vidéki kisvárosban a feleségével és három kisleánal. A férfi takarítói fizetéséből tengették életüket, és lassacskán egy nagyobb házat építettek maguknak. A férfit derült égből villámcsapásként érte, amikor a felesége egy nap közölte vele, hogy már nem szereti. Nem akar többé a felesége lenni. Megkérte, hogy költözzön el. A gyerekek vele maradnak, mondta, a férfi akkor láthatja őket, amikor csak szeretné. Biztatta, hogy bármit vigyen el a házból. Az egyetlen, amit kért, és meg is kapott, az újabbik volt a két kocsijuk közül.

A szomorú férj fogta a párnáját, és elköltözött megözvegyült apjához, aki néhány utcányira lakott tőlük. Nem sokkal később annak a kőművesnek a társaságában látták a feleségét, akit a házaspár korábban felfogadott, hogy készítse el az alapot az új házukhoz. A férfi újjászületett keresztény volt, több gyerekkel, és saját, megromlott házassággal. A külön élő feleség hamarosan a tempomba is elkísérte. Azután a férj észrevette, hogy a kőműves azzal az autóval furikázik a városban, amiért ő robotolt.

A történet eddig a pontig akár egy countrydal is lehetne, az elárult szerelem bús meséje, kicsit siránkozó, kicsit édes.

Csakhogy tíz hónappal később, épp sötétedés után, egy szeptemberi estén, 2005-ben, miközben a kidobott férj a fiúkat vitte vissza az anyjukhoz egy apák napi kiruccanás után, a régi, fehér Holden Commodore-ja lesodródott az útról, alig öt percre az otthonuktól, és behajtott egy mesterséges víztározóba. A férfi kiszabadította magát a járműből, és kiúszott a partra. Az autó le-süllyedt a tó fenekére, és mindhárom gyerek vízbe fulladt.

Láttam a tévében, a hírekben. Éjszaka. Alacsony növényzet. Homályos, fekete víz. Elmosódott fények, egy helikopter. Férfiak láthatósági kabátban és sisakban. Itt valami nagyon rossz történt. Valami iszonyatos.

Ó, istenem, add, hogy baleset legyen!

Mindenki láthatja a helyet, ahol a gyerekek meghaltak. Délnyugat felé kihajtasz Melbourne-ből a Princes Highwayen, az országúton, amelyik körülöleli a kontinenst, megkerülöd Geelongot, és ellenállsz a kísértésnek, hogy lekanyarodj a Surf Coast-i leágazásnál, majd továbbhaladsz a szárazföld belseje felé Colac irányába, a Victoria délnyugati részén elterülő hatalmas vulkanikus síkságon.

2006 augusztusában, miután egy geelongi előzetes meghallgatáson a magisztrátus úgy döntött, hogy Robert Farquharsont háromrendbeli gyilkosság vádjával a legfelsőbb bíróság elé állítja, ezen az úton autóztam egy vasárnap reggel. Velem tartott egy régi barátom is. A férje nemrég hagyta el. A haját kihívóan vörösre festette, de az arca elgyötört volt, kifejezéstelenül szomorú. Két hatvanas éveiben járó nő. Mindketten megtaláltuk magunkban az erőt, hogy elviseljük – és egyben okozzuk is – a válással járó fájdalmat és megaláztatást.

Tavaszi nap volt. Elhajtottunk Geelong mellett, és hamarosan vadvirágoktól sárgálló legelők között suhantunk el, amelyek határát kerítés helyett mindössze egy-egy szélfogóként ültetett sötét ciprus jelezte. A hatalmas égbolton vakítóan fehér gomolyfelhők úsztak. A kísérőm és én gyerekkorunkban éveket töltöttünk ezen a vidéken. Ismerős volt a táj melankolikus szépsége, a domborzat óriási, sima lankái. Nyugat felé haladtunk a kétsávos autóúton, lehúzott ablakkal, hogy beengedjünk a friss levegőt.

Négy-öt kilométerre Winchelsea-től meglátuk magunk előtt a hosszan, komótosan emelkedő vasúti felüljárót. Ez az a hely? Elnémultunk. Felhajtottunk a mesterséges dombra. A tetejéről lenéztünk, és az út jobb oldalán megláttuk a sárgásbarna vizet az egyik legelőn – nem a farmokon szokásos praktikus négyszög alakú víztározót, hanem egy ovális, megnyúlt könnyecsepphez hasonlatos, kecses, fákkal gyéren szegélyezett tavat. Déli

partja párhuzamosan futott az út északi szélével, húsz-harminc méternyire az aszfalttól. Úgy képzeltem, hogy Farquharson autója egyszerűen le sodródott az út bal széléről; de ahhoz, hogy becsapódjon az út túloldalán található víztömegbe, a kocsinak irányt változtatva át kellett haladnia a középső fehér felezővonalon, majd a kelet felé tartó sávon és a szembejövő forgalmon. Ahogy lefele gurultunk a felüljáró Winchelsea felőli végén, kényszerítve magunkat, hogy folyvást jobbra nézzünk, apró fehér keresztet pillantottunk meg a térdig érő fűben, hármat, az út és a kerítés között. Elsuhantunk mellettük, mintha nem volna jogunk megállni.

Volt egy homályos elképzelésünk, miszerint hat ezren élnek Winchelsea-ben, de a település határán álló tábla szerint a lakosság 1180 fő, és mire legurultunk a Winchelsea folyón átívelő, bazaltkőből épült hídhoz vezető lejtőn, majd fel a túlparton, és elhaladtunk egy sor üzlet és egy általános iskola mellett, meg is láttuk a város túlsó peremét. Egy ekkora helyen mindenki tud rólad mindent.

Körülbelül egy kilométerre a közigazgatási határtól lekanyarodtunk egy mellékútra, és kerestünk egy füves helyet, ahol megehetjük a szendvicseinket. Kínosan éreztük magunkat, már-már bűnösnek. Miért jöttünk ide? Halkan beszélgettünk, kerültük egymás tekintetét, a napsütötte legelőket bámultuk.

Szerinted igaz lehet a történet, amit a rendőröknek mesélt – hogy köhögőrohamot kapott, és

elájult vezetés közben? Előfordul ilyesmi. Köhögési syncopének hívják. A volt felesége megesküdt rá az előzetes meghallgatáson, hogy a férfi imádta a fiait. És akkor? Ha szeretsz valakit, az mióta jelenti, hogy sohasem akarnád megölni? A nő azt mondta, tragikus baleset volt – hogy a férfi sohasem ártott volna nekik. Az egész családja támogatja. A bíróságon a két nővére között ült, és a kezében vasalt zsebkendőt szorongatott. Még a volt feleség családja is azt mondta, hogy nem hibáztatják. De nem voltak fura rendőrségi bizonyítékok? A keréknyomok, amiket az autója hagyott? És elmenekült, nem? De. Otthagyta a gyerekeket a süllyedő autóban, és lestoppolt egy kocsit, hogy vigyék el a volt felesége házához. Tagbaszakadtnak nézett ki a fotókon – nagydarab pasas? Nem, alacsony és köpcös. A szeme duzzadt. Láttad közelről a meghallgatáson? Igen, tartotta nekem az ajtót. Rád mosolygott? Próbált. Lehet, hogy pszichopata – nem így férköznek az ember bizalmába? Hogy elbűvölőek? Nem tűnt elbűvölőnek. Szörnyen nézett ki. Szerencsétlennek. Csak nem megsajnálta? Nem tudom, hogy ez sajnálat volt-e. Nem tudom, mit vártam, de átlagos volt. Csak egy férfi.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2026-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9448
ISBN 978-963-14-4706-4